

Відносно з принципами регіональна інвестиційна політика повинна будуватися диференційно для різних суб'єктів відповідно з їх відношенням до різних груп, які класифікуються в межах таких господарчих структур:

соціально-економічна, яка передбачає класифікацію підприємств по формах власності;

організаційно-економічна, яка здійснює класифікацію підприємств згідно їх організаційно-економічної формою господарювання.

Література

1. Василенко В. Н. Условія підвищення ефективності спеціального режиму інвестиційної діяльності // *Економіка України*. — 2000. — С. 47—51.

2. Кляйненко Б. Т., Маслова Г. Н., Шевцова Я. А. Управление инвестиционным потенциалом предприятий. — Луганськ: Знання, 2005. — 168 с.

3. Концепція регулювання інвестиційної діяльності в умовах ринкової економіки // *Бізнес*. — 1998. № 19. — С. 96—97.

4. Моніторинг соціально-економічного розвитку регіонів України за 2004 рік. — К.: Департамент Міністерства економіки України, 2005. — 230 с.

5. Можаровська П. Оцінка ефективності регіонального інвестиційного механізму // *Аналітично — інформаційний журнал «Схід»*. — Донецьк, 2005. — № 4(70). — С. 29—33.

Силантьєв С. О.,
канд. техн. наук, доцент
кафедри менеджменту

ОСВІТНІ ПРОБЛЕМИ СТАЛОГО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

За останні десятиріччя, в умовах кардинальної трансформації та розвитку економіки, проблема сталого економічного зростання стає все більш актуальною. Цій проблемі приділяють увагу як академічні вчені, так і менеджери практики фінансових установ, великих мультинаціональних корпорацій, уряди країн, що розвиваються. В умовах визначення світовою спільнотою стратегії сталого економічного розвитку, що сформульована для всіх країн світу у рішеннях II-ї конференції ООН у Ріо-де-Жанейро 1992 року та у Йоханнесбурзі у 2002 році,

наукове обґрунтування джерел подальшого економічного розвитку стає все більш актуальним завданням. «Уряди повинні затвердити національну стратегію сталого розвитку з урахуванням реалізації рішень, що прийняті на конференції... Стратегія сталого розвитку повинна розроблятися з широкою участю усіх груп населення з опором на досконалу оцінку поточної ситуації і усіх ініціатив».

Вагомий внесок до наукових результатів щодо створення моделей економічного зростання внесли Р. Харрод, Е. Домар, Н. Калдор, А. Хенсен, Е. Мид, М. Браун, Дж. Хикс, Р. Солоу. Представники неокласичного напрямку визначили, що існує золоте правило накопичування, яке визначає прискорене, стає економічне зростання та співвідношення між капіталоозброєністю працюючих, їх рівнем споживання, та темпами відновлення основного капіталу, при якому існує нестійке економічне зростання. Визначення того чи іншого напрямку розвитку економіки здійснюється економічною політикою уряду країни, що розвивається. Американський вчений Дж. М. Кейнс зробив наукове обґрунтування цього підходу ще у 1936 році. З того часу на різних етапах економічного розвитку: індустріальному, пост-індустріальному, технологічному, інформаційному економічна наука визначала адекватні джерела сталого розвитку. Визначення відомих економістів світу про те, що сьогодні економіка заснована на знаннях (knowledge-based economy), гостро ставить проблеми взаємодії академічної та освітньої науки і практики бізнесу. У наукових дослідженнях директора наукових програм країн OECD І. Нонака зазначається, що ці проблеми повинні вирішуватися у чотирьох напрямках: від практичних знань до практичних знань, від теоретичних знань до теоретичних знань, від практичних до теоретичних знань, від теоретичних до практичних знань. Прийнятий усіма економістами світу термін «менеджмент знань» стає у даний час дуже популярним і дуже важливим серед менеджерів практиків, наукових дослідників та освітньої науки. Однак, необхідно признати, що на сьогодні, знання дуже важко реорганізувати у напрямку створення важливого ресурсу з додатковою вартістю як з наукової, так і практичної точок зору, тому частіше іде посилення на інтелектуальний капітал, а на практиці забезпечується виконання формального менеджменту. Однак, деякі організації у різних галузях розпочинають розглядати знання як стратегічний ресурс і починають створювати організаційні структури, процеси та цілеспрямовані системи для їх обґрунтованого менеджменту.

Таким чином, менеджмент знань стає однією з найбільш комплексних наукових та освітніх проблем і вимагає адекватного складного процесу навчання через кумулятивні та мультідисциплінарні зусилля. При організації навчального процесу у цьому напрямку, необхідно провести дослідження у з'ясуванні розбіжностей між менеджментом знань та іншими ресурсами організації. Яким чином необхідно виконувати менеджмент знань; яким чином визначити кращу практику, яка повинна впроваджуватися на практиці; яким чином визначити критичні фактори для досягнення успіху та сталого економічного розвитку при запровадженні системи менеджменту знань; де знаходяться типові проблеми; можливі загрози; та основні джерела успіху сталого економічного розвитку.

Стоволос Н. Б.,
старший викладач
кафедри менеджменту в галузях АПК
СНАУ

КОНКУРЕНТНОЗДАТНИЙ БІЗНЕС — ЦЕ ЗНАННЯ

Ідея керування на основі стратегії припускає, що завдання вищого керівництва — вибрати форму конкуренції й створити відповідну організацію.

Концепція фірми — як компас, тобто вона дає напрямок організації, формуючи її пріоритети. Без чіткої концепції фірма ризикує втратити здатність до створення єдиного цілого, розосередивши свої ресурси по видам діяльності, що відрізняються по суті.

Кожна фірма з довгостроково зафіксованим успіхом має свою концепцію, що відрізняє її на ринку, але для того щоб процвітати, фірма повинна продовжувати вдосконалюватися, розвиватися й діяти відповідно до цієї концепції в постійно мінливому світі. Фірма може додати їй іншу форму, але вона подібна до людини, що вносить зміни у свою індивідуальність: це не відбувається часто або легко [3].

Недостатньо вміти робити що-небудь так само добре, як і інші. Це не забезпечує провідної позиції, без якої бізнес приречений на смерть.

- Бізнес — це організація, визначальним фактором існування або руйнування якої є кваліфікація її співробітників.